Heltai Gáspár

Keresztyéni panaszolkodás és intés

Ember, emléközzél végedről

És bizontalan időjedről.

Miért élsz olyan nagy kevélségbe,

Pompaságba és döllyeségbe?

Mind Istent s mind embert utálván

Előmenvén nagy bátorságban?

Mindent gyalázsz és szidalmazod,

Minden háborúra adsz okot.

Mert te minden embert meggugolsz

Noha majd s ezennel leomolsz.

Mert kevés múlva meg kell halnod

S a férgökkel leszen lakásod.

Por vagy és hertelen elmúló,

Csak árnyék és füst, mely nem álló.

Felneveködél mint egy virág

És hamar léssz, mint egy asszú ág.

Lassan-lassan elorozkodol

És hamar minden időd elfoly.

A te napid megszámláltattak

Határid is rendelve vadnak

Uradtól és bölcs Istenedtől.

Azért ebbe egyebet ne völj.

Színetlen elkullag a halál,

Megöl mindent, valakit talál,

Mind az gazdagot s mind a szegényt,

Nem kímíl sem nagyot, sem kicsént.

Mindegy néki a szegény koldus

A kegyetlen és hatalmas dús.

És ezért meggondold, te ember,

És teljes életedben légy jámbor.

És végedről elmélködjél mind

Így eltávoztatod a sok bűnt.

Aki siet hamar Istenhöz,

S életet igaz hitbe végöz:

Ez halottaiból támad fel

És mennyországba örökké él.

1553

HELTAI GÁSPÁR

BESZÉDI

és juhról

és szamárról

kévántanak és kértenek

madarakról és a puppeneverről

emberről

ÖTVENHARMADIK FABULA

SZÓMAGYARÁZATOK

[illegible]

http://mek.niif.hu/00600/00668/html/index.htm

[illegible]